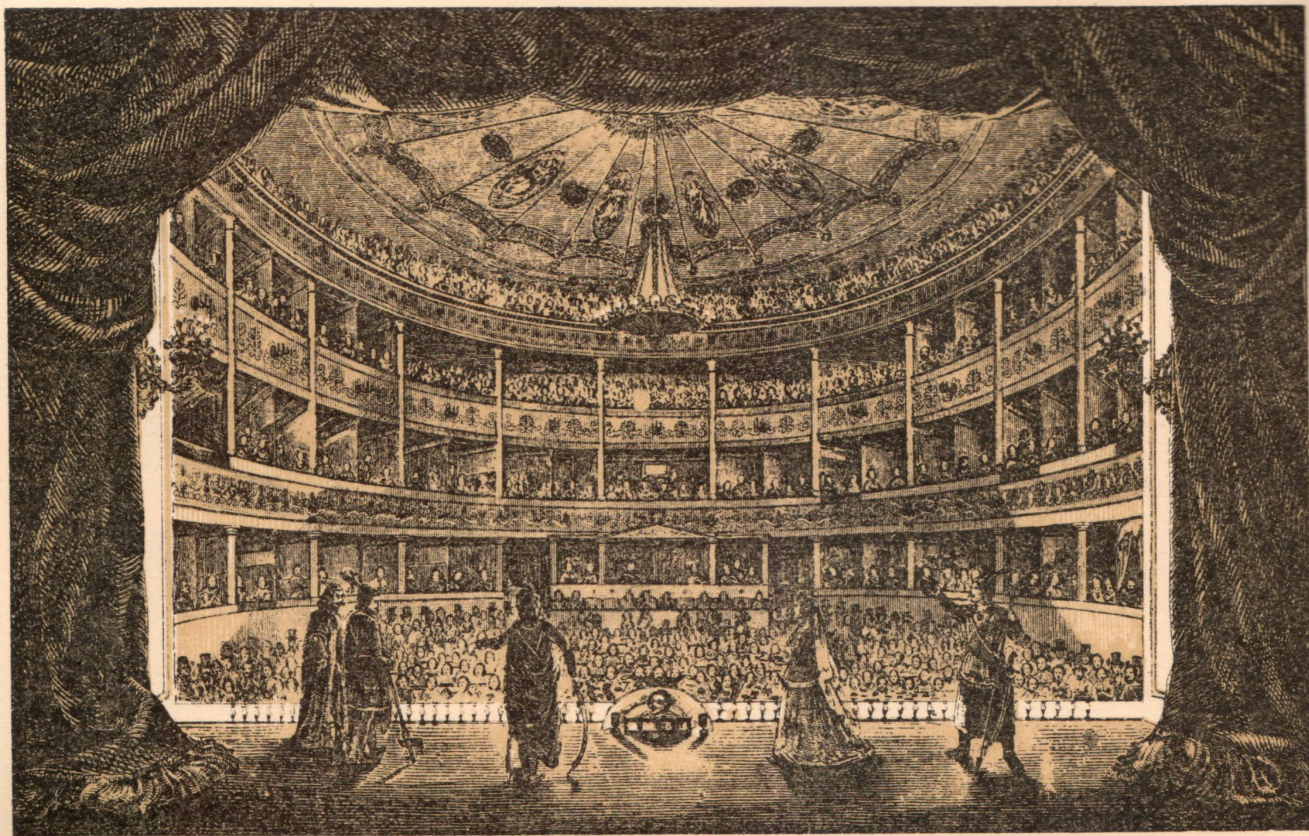

**SZERELEM
GYÖTRELMÉ.**

**CYKLUS
EGYSZÓKE HÖLGYHÖZ.**

**ÍRTA
PETŐFI.**

PEST, 1844.

A NEMZETI SZINHÁZ 1844-BEN

**S Z E R E L E M
G Y Ö T R E L M E.**

**CYKLUS
EGY SZÓKE HÖLGYHÖZ.**

**ÍRTA
P E T Ő F I.**

PEST, 1844.

EGY SZŐKE HÖLGYNEK.

VOLNÉK BÁR . . .

**Volnék bár sivatag bús szigete
A tenger közepének,
Hová ember, madár nem lépne be —
Csak tégedet ne ismernélek.**

Volnék megdermedt jégszikkalája bár
A messze föld végének,
Mit nem melenget lanyha napsugár —
Csak tégedet ne ismernének.

Volnék bár a földöv homokja, hol
A nyári nap tüzének
Örök sugára égető pokol —
Csak tégedet ne ismernének.

Volnék bár hallgató éjféleken
Átokvert kósza lélek,
Ki még koporsajában sem pihen —
Csak tégedet ne ismernének.

Nem volna mérve oly nagy terhe rám
A kinnak, szenvedésnek,
Létem keresztjét jobban hordanám —
Csak tégedet ne ismernének.

S még is, még is... nem volna életem,
Az örök idvességnek
Magas helye sem tetszenék nekem,
Ha tégedet nem ismernének.

SZIVEM, TE ÁRVA RABMADÁR!

Szivem, te árva rabmadár!
Kit szük, szoros kalitka zár,
Légy csendesebben odabenn,
Ne hánykolódjál oly igen;
Ugy megtalálod sérteni
Magad, hogy vér fog ömleni...

Vagy üsd meg magadat tehát,
Jöjön halálos seb reád;
Véreddel majd megírhatom
Szerelmem és hattyúdalom.

AZ ÉN SZERELMEM . . .

Az én szerelmem nem a csalogány,
Kit fölkellett a hajnalszürkület,
Hogy édes ének szóljon ajakán
A nap esőkjától rózsás föld felett.

Az én szerelmem nem kies liget,
Hol esendes tóban hattyúk ringanak,
Fehér nyakok míg bókot integet
A vízbe néző hold sugárinak.

Az én szerelmem nem nyugalmas ház,
Mit kert gyanánt körül a béke vett,
Hol a boldogság anyaként tanyáz,
S tündér leányt szül : a szép örömet.

Az én szerelmem rengeteg vadon ;
A féltés benne mint haramja áll,
Kezében tőr : kétséghesés vagon,
Minden döfése százszoros halál.

SZEMEK, MINDENHATÓ SZEMEK!

Szemek, mindenható szemek !
Ne nézzetek, ne nézzetek
Reám oly hidegen, oly hidegen ;
Megöltök, ez halál nekem,
Halál nekem !

Vagy, oh mindenható szemek !
Csak öljetek meg, öljetek,
Aztán mosolygjatok, mosolygjatok,
S én újolah föltámadok,
Föltámadok !

SZERELMEM ZÚGÓ TENGER . . .

Szerelmem zúgó tenger,
De most zugása nem ver
Órjási hánykodás közt földet és eget ;
Elszenderült, miképen
A gyermek bőlesejében,
Ha hosszan jajgatott és hosszan könnyezett.

A síma hablűkörben
Evez föl s le lelkem
Szelíd merengésnek hintázó csónakán ;
Partjáról a jövőnek
Csattog felém lágy ének . . .
Te énekelsz, remény, te kedves csalogány !

**ÉLET, HALÁL!
NEKEM MÁR MINDEGY.**

Élet, halál... nekem már mindegy!
Ez a kétség irtóztató;
Így nem mehet tovább, amint megy,
És, „aki mer, nyer“ példaszó.

Hozzá megyek, hozzá kell mennem,
Előtte szívem fölnyitom,
Hadd lássa meg, mi kín van bennem,
S hogy azt mind érte hordozom.

S ha szenvedésem látni fogja,
S a halvány színt, melyben vagyok;
Talán meglágyul indulatja,
Talán majd szánakozni fog.

És hátha könyvéből szemének
E drága sort olvashatom:
Hisz én már téged rég kísérlek,
Van érted titkos bánatom.

És hátha csókja szent kulcsával
Nyitand számomra majd eget . . .
Vagy, mint örültet szolgál által
Szobájából majd kilöket.

A BORHOZ.

Oh bor! te voltál eddig egy barátom ;
De látom,
Hogy már kihalt tüzed, mely értem ége,
S frigyünknek vége, vége.

Ha eddig hozzád folyamodtam
Bús állapotban,
Keresztelő lett... a búbanatot
Vidámsággá kereszteléd.
Mért járulok hiába most eléd ?
Varázserődét mért nem mutatod ?

Fejem nehéz,
És reszket már e kéz,
Mely a teli
Pohárt ajkamhoz emeli ;
Ezt befolyásod eszközölte,
De nem hatál be a kebelbe :
A lélek ép,
Nem részegülhet semmifélekép.

A multnak fekete
Emlékzete
— Mint Dejaníraköntös — rajta van
Letéphetetlenül, minduntalan.

Oh bor!
Ki annyiszor
Voltál bajomnak orvossága,
Légy most is az, bár utójjára:
Feledtesd el velem a gúnymosolyt,
Mely lángszerelmem jégjutalma volt!

TARTALOM.

	Oldal
Volnék bár...	9
Szívem, te árva rabmadár!	12
Az én szerelmem...	14
Szemek, mindenható szemek!	16
Szerelmem zúgó tenger...	18
Élet, halál! nekem már mindegy	20
A borhoz	22

PETŐFI-nek 1844-dik év november és december havában feltűnt, hogy a Nemzeti Színház egyik páholyában minden este egy szép szőke hölgy ül, akinek arca az elragadtatás lázától kipirul s aki feltűnő együttérzéssel csügg a színpad költői szenvedélyein.

Ez elragadó látványtól a költő rajongó lelkében hirtelen mély érzés vetett lobot. De ekkor fakadt szerelme gyötrő szerelem volt és azok a versek, amiket e szerelem diktált — egy szép, színes ábránd dallamos, rithmikus nyilvánulásai voltak.

Már hét verset írt a szép szőke hölgyhöz és már azt tervezi, hogy ezeket a verseket „Szerelem gyötrélmé“ címen ki fogja adni, amikor megtudja, hogy a csodált hölgy Dessewffy Matild grófkisasszony, s ezzel összeomlanak ábrándjai és megsemmisül a versgyűjtemény kiadásának terve.

A SZERELEM GYÖTRELMÉ

című verskötetet, mely 1844-ben nem jelenhetett meg, most, a költő születésének évszázados ünnepére a Pantheon Irodalmi Intézet Résztársaság a Petőfi-Társaság szellemi támogatásával 500 számozott példányban adta ki Budapesten az ezerkilencszázhuszonharmadik esztendő tavaszán.

A kiadást gondozta Rexa Dezső

Ennek a példánynak a száma

E könyvet szedte, nyomta és
fűzte a Globus Nyomdai
Műintézet Résztársaság,
Budapest, 1923. év április
havában